

Druhé komnaty

1 Nyní si povíme něco o duších, které vstupují do druhých komnat, a o tom, co v nich dělají. Chtěla bych k tomu promluvit jen krátce, protože jsem o tom už zešíroka mluvila jinde,¹ ale nebude možné se neopakovat, protože si nepamatuji, co jsem říkala. Kéž bych to aspoň svedla říci trochu jinak, abych vás nenudila, vždyť ani četné knihy na toto téma nás neunavují.

2 Budeme mluvit o těch, kteří se už sice začali věnovat modlitbě a pochopili, že je důležité nezůstat v prvních příbytcích, ale zatím se ještě nerozhodli vykročit dál, protože se stále ještě nevzdali nebezpečných příležitostí. Ale velká milost je už to, že chápou, jak je důležité uniknout hadům a další jedovaté havěti, a někdy se o to alespoň na chvíli snaží.

V jistém slova smyslu mají mnohem více práce a starostí než obyvatelé prvních komnat, i když už nejsou v tak velkém nebezpečí, neboť si jej začínají uvědomovat, a je tu velká naděje, že postoupí kupředu. Obyvatelé prvních komnat jsou jako hluchoněmí, kteří díky tomu, že neslyší, snášejí to, že nemohou mluvit, lépe. Přestože je horší, když slyšíme a nemůžeme promluvit, jistě není žádoucí neslyšet, neboť je velice dobré mít možnost porozumět tomu, co říká druhý. Tyto duše již tedy slyší a chápou povolání, které jim Pán uděluje, protože se přibližují k místu, kde přebývá Jeho Veličenstvo, jež je velmi dobrým sousedem a jehož milosrdenství a dobrota jsou tak veliké, že i když se zabýváme svými zálibami, starostmi, útechami a různými podniky a stále znovu se pozdvihujeme z hříchu (protože zvířena kolem nás tvoří nebezpečnou a zákeřnou společnost, že jen čirým zázrakem nás zcela nesrazí), náš Pán si tolik přeje, abychom ho měli rádi a snažili se být v jeho společnosti, že nás nepřestává volat, abychom k němu přišli blíž. A jeho hlas je tak přívětivý, až se naše ubohá duše úplně hroutí pod tíhou toho, že na jeho řeč není schopna hned náležitě odpovědět. Proto jsem řekla, že je to zde namáhavější, než kdybychom tento hlas dosud neslyšely.

3 Neříkám, že tento hlas a toto volání jsou stejné jako ty, o kterých se zmíním později.² Tady jde o slova, která slyšíte od dobrých lidí nebo čtete v dobrých knihách, a všechno, o čem jste někdy slyšely, že skrze to promlouvá Bůh – nemoci, těžkosti a ona pravda, které náš učí Bůh ve chvílích modlitby; i kdybychom se modlily mdle, Bůh si toho velmi cení. A vy, sestry, nepodceňujte tuto první milost, ani nepropadejte bezúteše, když neodpovídáte Pánu jak se patří, vždyť Jeho Veličenstvo umí trpělivě čekat dny a roky, zvláště když někde vidí vytrvalost a touhu. A ty jsou zde nejpotřebnější, s nimi se dosáhne mnohého.

Démoni nyní tropí hrozný povyk na tisícero způsobů a působí tím zde duši větší utrpení než v předchozích komnatách, v nichž toho sice vydržela méně jako každý, kdo je přesvědčen, že nemá příliš velkou naději na výhru, ale byla němá a hluchá, či slyšela jen velmi málo. Nyní je její chápání už sice rychlejší a schopnosti se projevují šikovněji, ale nepřátelské šiky zároveň uštědřují rány tak, že to duše nemůže neslyšet. Démoni jí ukazují ony jedovaté hady světských radovánek jako cosi téměř věčného, chtějí, aby poznala, jak si jich mnozí její přátelé a příbuzní cení, a domnívala se, že pokání neprospívá zdraví (protože duše v těchto komnatách začala toužit po troše pokání), a staví jí před oči tisíce dalších zábran.

4 Ach, Ježíši, jaký povyk tu démoni tropí a jaké trápení je to pro ubohou duši, která neví, jestli má pokročit kupředu nebo se vrátit do prvních komnat! Zatímco jí rozum říká, že je omyl domnívat se, že to všechno je ničím oproti dobrům, ve které doufá, víra ji učí, co se tady má splnit, a paměť jí staví před oči, jak všechny tyto pozemské věci končí, a připomíná jí smrt těch, kteří se z nich tolik radovali. Vzpomíná na ty, které viděla náhle odejít ze života a kteří jsou nyní všemi zcela zapomenuti, a ukazuje, jak často kráčíme po hrobech těch, kteří žili v hojnosti, a můžeme si představovat, jak se jejich těly prohánějí červi. Vůle se zde přiklání k lásce, neboť viděla nespočet projevů Jeho lásky a chtěla by je

¹ CD, Živ 11-13 ad.

² 6H 3

trochu oplátit. Zvláště má před očima, jak tento pravý Milovník jí nikdy neodnímá svou lásku, jak ji doprovází, dává jí život a bytí. Později její rozum ještě zbystří a pozná, že by nenašla lepšího přítele, i kdyby žila ještě mnoho let, že celý svět je plný falše a potěšení od d'ábla, které plodí trápení, starosti a protivenství, a že vně tohoto hradu není bezpečí ani pokoj. Radí jí, aby přestala chodit po cizím domě, když ve svém vlastním má vše potřebné a může se přímo v něm těšit z hojnosti všech dober. A kdo by chtěl jako marnotratný syn jíst pokrm určený prasatům,³ když má ve svém domě vše, co potřebuje, a především když má v domě tak velikého Hosta, který mu dává podíl na všech družích dober, jen když si to bude přát?

5 To všechno jsou důvody, proč přemáhat demony. Ale, ach můj Pane a Bože, zvyk zabývat se marnostmi a vědomí toho, že se jimi zabývá celý svět, duši velmi ničí. Naše víra je tu polomrtvá, takže toužíme více po tom, co vidíme, než po tom, co nám říká víra. Přitom ve skutečnosti nevidíme než mnohá neštěstí, jež postihují ty, kteří se zabývají pozemskými věcmi. Ale to působí všechna ta jedovatá havěť, se kterou jsme v kontaktu. Dojde k něčemu podobnému, jako když někoho uštkne zmije, a on celý oteče a dostane otravu. Nedáváme si pozor, takže je pak k tomu, abychom se uzdravili, samozřejmě zapotřebí mnohé péče, a neumřeme jenom díky velké Boží milosti. Duše tu rozhodně prochází velkým trápením, zvláště když si uvědomuje, že se jí démon snaží udržet při jejích zvycích a ve stejném stavu, aby nepokročila dál, a celé peklo se tu spráhne, aby ji donutilo opustit hrad.

6 Ach, můj Pane! Je tu zapotřebí tvé pomoci, protože bez ní nezmůžeme ničeho. Pro tvou milosrdnou lásku prosím nedopust', aby byla duše obelstěna a zanechala cesty. Dopřej jí světlo, aby viděla, že celé její dobro spočívá v opuštění špatné společnosti, a uvědomila si, jak je důležité stýkat se s těmi, kteří jdou touž dobrou cestou, ale nevázat se jen na ty, které vidí v příbytcích, v nichž se sama nachází, a přátelit se s těmi, o nichž ví, že vstoupili do dalších komnat. To jí bude velkou pomocí k tomu, aby ona sama mohla vejít do dalších příbytků. At' se nikdy nenechá porazit démonem, protože když ten uvidí, že se rozhodla raději přijít o život, veškerý odpočinek a vše, co on jí nabízí při návratu do prvních komnat, brzy ji nechá na pokoji. At' se vzmuží a není jako ti, kteří když se vypravovali do války (už si nepamatují proti komu) se vrhali na zem, aby pili vkleče. At' si uvědomí, že se rozhodla bojovat proti všem démonům a že tu neexistuje lepší zbraň než kříž.

7 I když jsem vám to už říkala jinde,⁴ je to tak důležité, že to zopakuji znovu: není dobré zde v počátcích pomýšlet na útěchu, protože by bylo velice nedůstojné začít stavět tak vznešenou budovu na základech z písku, aby se pak všechno zřítilo a člověk zůstal znechucen a v pokušení. Toto nejsou příbytky, v nichž sestupuje nebeská mana, ta přijde až později, v době, kdy už duše má všechno, co chce, protože nechce, než co chce Bůh.⁵ Je ke škodě, když se nyní ještě uprostřed tisíce obtíží a nedokonalostí a v době, kdy se v nás ctnosti sotva narodily a ještě se nenaucily pohybovat (a kéž Bůh dopřeje, aby se vůbec zrodily!), nestydíme žádat útěchy a naříkat nad vyprahlostí v modlitbě. At' se vám to, sestry, nikdy nepřihodí, obejměte kříž, který na sebe přijal váš Ženich a pochopte, že právě to má být váš úkol. Ta, která by mohla snést více utrpení, at' trpí více pro Něj a bude svobodnější. Ostatní je navíc, a když vám to Pán dopřeje, nezapomeňte mu poděkovat.

8. Mohlo by se vám zdát, že jste lépe připraveny na vnější trápení, jen když nám dopřeje vnitřní útěchy. Ale Jeho Veličenstvo ví lépe, co nám prospívá, a není třeba mu radit, co nám má dát. Mohl by nám po právu říci, že nevíme, oč žádáme.⁶ Veškeré úsilí začátečníka v modlitbě (a na to nezapomínejte, protože to je velmi důležité), má směřovat k

³ Lk 15,16

⁴ Živ 11; ale i 4,2 a také CD 20,2; 23, 36, 41.

⁵ Viz Mdr 16,20

⁶ Mt 20,22

rozhodnutí a snaze dosáhnout toho, aby se naše vůle shodovala s vůlí Boží, a jak ještě řeknu později, buďme si jisty, že v tom spočívá největší dokonalost, jíž lze na duchovní cestě dosáhnout. Kdo zde dosáhne větší dokonalosti, ten od Pána získá více a postoupí na této cestě dál. Nemyslete si, že se jedná o něco divného, neslýchaného a netušeného, a uvědomte si, že právě v tom spočívá celé naše dobro.⁷

Jestliže se zmýlíme hned na počátku a budeme si přát, aby Pán činil naši vůli a vedl nás, jak my samy chceme – jak by mohla taková stavba vydržet? Snažme se vyhnout kontaktu s jedovatou havětí, bude-li to v našich možnostech. I když i Pán častokrát dopustí, aby nás soužila vyprahlost a pronásledovaly špatné myšlenky, kterých bychom se nebyly schopny zbavit, a někdy nás dokonce uštkly, abychom byly příště pozornější a aby vyzkoušel, jak moc nás mrzí, že jsme ho urazily.

9 Neztrácejte odvahu kráčet dál, i když někdy upadnete, neboť i z takového pádu umí Bůh vytežit dobro. Vždyť i ten, kdo prodává protijedy, se jich musí nejdříve napít, aby zjistil, zda opravdu působí. Kdybychom svou bídu a velkou škodu, kterou působí naše roztržitost, viděly pouze v těchto bojích o obnovu usebranosti, stačilo by to.

Může být něco horšího než nemít pokoj ve vlastním domě? Jak můžeme doufat, že nalezneme odpočinutí jinde, když ne ve vlastním? Máme tam přeci velké a opravdové přátele, s nimiž musíme žít, i kdybychom nechtěly – naše schopnosti; ale nám se zdá, že s námi vedou boj, jako by se mstily za všechno, co musely strpět od našich zlovyků.

Pokoj, pokoj, mé sestry, ta slova Pán tolikrát opakoval svým apoštolům. Věřte mi, že jestli ho neustavíme v našem vlastním domě, v cizím ho nenajdeme. Kéž už by skončila tato válka a pro krev za nás Pánem prolitou prosím ty, kteří ještě nevstoupili do vlastního nitra, i ty, kteří již začali vstupovat, aby se nevraceli zpět. Vždyť recidiva je horší než pád, byla by to jejich zkáza. Ať místo v sebe důvěřují v Boží milosrdenství a bezesporu uvidí, jak je Pán povede od jedné komnat k druhé na území, kde je žádné šelmy neohroží a neunaví, ale naopak jim budou podrženy, takže se jim budou moci vysmát a radovat se ještě v tomto životě z mnoha dober.

10 Jak jsem řekla na začátku, jinde jsem už popsala,⁸ jak se máte zachovat uprostřed pokušení, která před vás staví ďábel, a že se o usebrání nemáte snažit násilně, ale pozvolna, abyste mohly nepřetržitě postupovat kupředu. Nebudu to zde opakovat a připomenu pouze to, jak je velmi důležité setkání se zkušenými lidmi, protože někdo by se mohl domnívat, že zabývat se běžnými potřebnými činnostmi tu může být velmi rušivé. Pokud nezanecháme modlitby, Pán všechno povede k našemu prospěchu, i kdybychom nenašly nikoho, kdo by nás tu poučil. Kdybychom se tu však zastavily a opustily modlitbu, nezbylo by nám nic jiného, než se v ní vrátit zase na začátek, jinak by naše duše postupně slábla. Kéž Bůh dopřeje, abychom to nebezpečí vůbec postřehly!

Někdo by si mohl myslet, že jestliže je špatné vracet se zpět, je lepší zůstat vně hradu a vůbec nezačínat. Už jsem vám ale řekla na začátku, že kdo čím zachází, tím také schází, a že vstupní branou do hradu je modlitba.

Byla by ale hloupost myslet si, že můžeme vstoupit do nebe, aniž bychom vstoupily do vlastního nitra, poznaly samy sebe, nahlédly vlastní bídu, uvědomily si, co Bohu dlužíme, a mnohokrát ho prosily o milosrdenství. „Nikdo nevystoupí k mému Otci, než skrze mne,“ nevím jestli je to tak psáno, věřím, že ano, a „kdo vidí Mne, vidí mého Otce“. Jestliže tedy na něj nikdy nehledíme a neuvažujeme o tom, čím jsme mu zavázány a jakou smrtí pro nás zemřel, nevím, jak bychom ho mohly poznat a být v jeho službách, neboť jakou hodnotu má víra bez nich ve spojení s hodnotou Kristových zásluh? Kdo nás pak povzbudí k tomu, abychom Pána milovaly?

Proste, ať nám Jeho Veličenstvo dopřeje pochopit, jak mnoho jsme ho stály, a ať si uvědomíme, že služebník není větší než jeho pán a že je třeba dělat něco pro to, abychom se mohly radovat z Jeho slávy, a modlit se, ať neupadneme do pokušení.

⁷ Srov. Mt 10,24; Mk 10,17; Mt 26,41.

⁸ O pokušeních a neklidu viz např. Živ 13; 8,7-10; o pokojném usebrání viz Živ 15, 1-7; CD 28-29; 31.